निष्पन्दा जघनस्थली शिथिलिता दोर्वल्लिरुत्कम्पितं ।
वक्षो मीलितमक्षि पौरुषरसः स्त्रीणां कुतः सिध्यति ॥ १२ ॥
तस्याः पाटवपाणिजाङ्कितमुरो निद्राकषाये दृशौ ।
निर्धूतोऽधरशोणिमा विलुलितस्रस्तस्रजो मूर्धजाः ।
काञ्चीदाम दरञ्जयाञ्चलमिति प्रातर्निखातैर्दृशोर्- ।
एभिः कामशरैस्तदद्भुतमभूत् पत्युर्मनः कीलितं ॥ १३ ॥
[वामप्राप्य मयि स्वयंवरपरां क्षीरोदतीरोदरे ।
शङ्के सुन्दरि कालकूटमपिवन्मूढो मृडानीपतिः ।
इत्थं पूर्वकथाभिरन्यमनसो विक्षिप्य वामाञ्चलं ।
राधायाः स्तनकोरकोपरिचलन्नेत्रो हरिः पातु वः ॥ १४ ॥]
व्यालोलः केशपाशस्तरलितमलकैः स्वेदलोलौ कपोलौ ।
स्पष्टा दष्टाधरश्रीः कुचकलसरुचा हारिता हारयष्टिः ।
काञ्ची कांचिद्गताशां स्तनजघनपदं पाणिनाहाय सद्यः ।
पश्यन्ती ह्यात्मरूपं तदपि विलुलितस्रग्धरेयं धिनोति ॥ १५ ॥
ईषन्मीलितदृष्टि मुग्धहसितं सीत्कारधारावशाद्- ।
अव्यक्ताकुलकेलिकाकुविकसद्दन्तांशुधौताधरं ।
श्वासोन्नद्धपयोधरोपरिपरिष्वङ्गात् कुरङ्गीदृशो ।
हर्षोत्कर्षविमुक्तिनिःसहतनोर्धन्यो धयत्याननं ॥ १६ ॥

अथ सहसा संतुष्टं सुरतान्ते सा नितान्तखिन्नाङ्गी ।
राधा जगाद सादरमिदमानन्देन गोविन्दं ॥ १७ ॥